

บรรณกรรมการเดินทาง ไปเข้าร่วมกิจกรรม AUAP The 3rd Student English Speech Competition (SESC)

วันเดินทาง: 21 พฤศจิกายน 2560

วันนั้นเป็นวันที่มีเมฆค่อนข้างมาก อากาศเย็นสบาย อาจารย์ วรรณดี นัดให้ผม มาซ้อมพูด ตั้งแต่9โมงเช้าที่c1 ก่อนที่จะออกเดินทางเวลา15:00น แต่ผมเกิดท้องเสียตอนเช้า ผมจึงมาสายไป เกือบ1 ชม ผมให้แฟนมาส่งที่c1 เมื่อถึงหน้าห้องก็เจอ อาจารย์ รออยู่ พอดี ท่านจึง ชวนให้แฟนผมเข้ามา ฟังการซ้อมพูดด้วยเลย เมื่อเข้ามาในห้อง ผมก็ไม่รอช้า หยิบมือถือขึ้นมา จับเวลาแล้วเริ่ม พูด ระหว่างพูดตาก็เหลือบดู โทรศัพท์ไป พลางๆ จนถึงนาฬิกาที่5 ผมก็พูดจบพอดี จากนั้น อาจารย์ ก็ยิงคำถามที่เตรียมมา ให้ผมตอบ ประมาณ3-4 คำถาม มีคำถามหนึ่งท่านถามผมว่า “Who is your hero/idol ?”(ใครเป็นฮีโร่ของคุณ) ผมคิดมากอยู่พักหนึ่ง เพราะผมมี idol อยู่เยอะมากๆ มันจึงเป็นเรื่อง อยากรู้ที่จะเลือกมาคนหนึ่ง แต่สุดท้าย ผมก็ตอบไป ว่า “Greenday“ เพราะเพลงของพวกเขาทำให้ผมรู้ว่า เราไม่ควร สนใจความคิดของ คนอื่นจนมากเกินไป...

หลังจากนั้น 11 โมง ผมกับปุ๋ย ก็เข้าไปในเมือง เพื่อจะไปเยี่ยม ย่าของผมเพื่อรอเวลา เดินทาง จนกระทั่งบ่าย2 เราออกมา จากบ้านย่า ระหว่างทาง ปุ๋ยก็รู้สึกได้ว่าเธอลึ้ม กระเป๋าตังไว้ที่บ้านย่า จึงต้องกลับไปเอา ก่อนที่จะรีบไป ที่c2 ตอน15:00 น พอดี ดูเหมือนว่าทุกคนอยู่บนรถกันหมด เหลือแต่ผมคนเดียว พอผมเอากระเป๋าไปไว้หลังรถเสร็จ เราก็พร้อมที่จะเดินทาง บนรถตู้ มีพี่คนขับรถ ถัดมาเป็น อาจารย์ วรรณดี แถวต่อมาเป็นผม และพี่คนหนึ่งที่ผมไม่เคยเจอมาก่อน พี่ชื่อพี่แอม เป็นบุคคลากร ของมหา'ลัย ส่วนด้านหลังสุดของรถ เป็น น้องปอ เพื่อนร่วมทีม ของผมเอง จากนั้น รถตู้ก็ไปจอดที่ อาคารใกล้ๆ กัน เพื่อจะรับพี่ พอลล่า มากันเราด้วย ผมจำพี่พอลล่าได้ จากตอนที่พี่พอลล่าเป็นพิธีกรในค่ายที่ผมเคยไป 2ปีที่แล้ว จากนั้นเราก็มุ่งหน้าไป กรุงเทพกัน

ระหว่างทาง ผมเห็นพี่แอม และ พี่พอลล่า คู่กัน เยอะมาก เหมือนกันเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันมานาน ทำทางดูมีความสุขมาก พอรถขับมาถึง ลำตะคอง โทรศัพท์ผม ก็ดังขึ้น ผมหยิบขึ้นมา พบว่า ปุ๋ย นั่นเองที่โทรมา ผมกดรับสาย ปุ๋ยถามผมว่า ผมเห็นกระเป๋าตัง ของเธอ บ้างมั๊ย? ผมก็รู้สึกแปลกใจ จึงค้นดูในเป้ ของผม ผมตอบไปว่า ไม่เจอ ผมรู้สึกทุกข์มาก กลัวว่าเธอ จะเป็นทุกข์ ที่กระเป๋าตังหาย ผมจึงให้เบอร์ อาเฮา ญาติของผม ที่อยู่ที่บ้านย่า ให้ปุ๋ย โทรหา เผื่ออาเฮา จะเห็นกระเป๋าตังตกอยู่ แถวนั้น ไม่นานรถตู้ ก็จอดที่ปั้มน้ำมันแห่งหนึ่ง เพื่อจะให้พวกเรา เข้าห้องน้ำ ผมจึงโทรถามปุ๋ยและถาม ว่าคุยกับ อาเฮา เป็นไบบ้าง ปุ๋ยบอกผมว่า อาเฮา ไม่เจอกระเป๋าตัง ปุ๋ยจึงบอกว่า มันคงหายไป จริงๆ แล้วหละ ผมรู้สึกเป็นทุกข์มาก สงสารเธอ ผมจึงบอกเธอไปว่า ผมรู้สึกทุกข์มาก ทั้งๆที่มันไม่ใช่ของๆผมด้วยซ้ำ ผมจึงพูด กับเธอว่า ถ้ากระเป๋าตังที่หายไป มีคนเก็บได้ ก็ถือซะว่าช่วยคน คนนั้น บางทีเขา อาจจะ กำลังเดือดร้อนเรื่องเงิน จนเป็นทุกข์ ยิ่งกว่าเรา

อยู่ ก็เป็นได้ แต่ปู่ก็ตอบมาว่า เธอไม่ได้เสียใจอะไรมาก ผมไม่ต้อง ปล่อยให้ อะไรเธอมาก็ได้ ผมจึงบอกไปว่า ผมไม่ได้ ปล่อยให้เธอ ผมปล่อยให้ตัวเองตั้ง หาก ผมจึงรู้สึก โชคดี ที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เพราะผม จะได้มา โอกาส ฝึกให้จิตปล่อย วางบ้าง

อีก2-3 ชั่วโมงต่อมา รถตู้ ก็มาจอดที่ จุดพักรถใหญ่ๆ ซึ่งผมไม่รู้จักชื่อ แต่ เคยมาแวะ อยู่หลายครั้ง ในนั้นมีร้านอยู่ค่อนข้างมาก และมีร้านขายขนมอย่าง หนึ่ง ที่เรียกว่า “เค้กบ้านสวน” โดยส่วนตัวแล้ว ผมไม่ชอบเค้กของที่นี้ เอาซะเลย และรู้สึกแปลกใจมากที่ มีคนซื้อ มากมาย รวมไปถึง อาจารย์ ด้วย จากนั้น เราก็ ไปกันต่อ ระหว่างทางผม ก็ใส่หูฟัง และ เปิด Youtube เพื่อ จะฟัง บรรยาย ของ “อาจารย์ ถวัลย์ ดัชนี” ต่อด้วย “อาจารย์ เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์” จนจบซึ่ง ใช้ เวลาเกือบ 4 ชั่วโมง เพราะรถติดมากในบางช่วง ทำให้ผมได้ฟัง ในสิ่งที่ เป็น ประโยชน์มาก

เวลาประมาณ 3ทุ่ม เรา มาถึง ที่โรงแรม เราก็ช่วยกัน ขนของ ลงจากรถ เพื่อจะขึ้นที่พัก ผมลากกระเป๋า ขึ้นไปที่ห้อง มันเป็นห้องที่ดีมาก เป็นห้องสำหรับ 2 คนแต่ผมนอนคนเดียว ก่อนนอน อาจารย์นัด ผมกับน้อง ไปซ้อมพูด เป็นครั้ง สุดท้าย ผมก็ทำเหมือนเดิม พูดไปดูเวลาไป ซึ่งมันก็ออกมา ใช้ได้ในความคิดผม และต่อมามีโอกาสได้ฟังน้องปอ พูด ซึ่งออกมาดีมาก ในแบบของเขา จากนั้น อาจารย์ นัดให้เรา ลงมาเจอกันที่ ด้านล่างของ โรงแรมตอน 8 โมงเช้า ก่อนที่ผมจะ กลับห้อง ไปนอน

วันแข่งวันแรก: 22 พฤศจิกายน 2560

นาฬิกาปลุกดังขึ้น ตอน7โมง เข้า ผมค่อยๆ ตื่นมาอย่างช้าๆ หลังจากอาบน้ำ เสร็จผมก็ ใส่ชุดที่เตรียมไว้ เป็นชุดที่ผมชอบมาก เสื้อเชิ้ตสีดำ เบลเซอร์สีดำที่ ติดเข็มกลัด สัญลักษณ์”หยิน-หยาน” กางเกงสีดำ ไทด์สีแดง รองเท้าสีดำ และ ถุงเท้าสีเหลือง 8 โมง ผมลงไปด้านล่าง เห็นอาจารย์ กับน้องปอ นั่งคุยกัน อยู่ที่ โซฟา ไม่นานนัก แท็กซี่ ก็มาถึง เราสามคนขึ้นรถ แล้วบอกพี่คนขับ ว่าไป “มหา’ลัยสยาม” ไม่นาน เราก็ มาถึง เราเดินไป ที่ร้านอาหาร แถวนั้น เพื่อกิน อาหารเข้ากัน จากนั้นเราขึ้นไป บนตึกที่สูงมาก สูงที่สุดแถวนั้น เลยก็ว่าได้ พอเรา มาถึงที่ชั้น19 ผมรู้สึกเวียนหัวและปวดตานิดหน่อย น่าจะเป็นเพราะแรงกดอากาศ ที่ลดลงกระทันหัน จากนั้นเราเดินไปหน้าห้องที่จัดการแข่งขัน พบว่า ไม่มีใครอยู่ที่ นั้นเลย เราอาจจะมาเข้าเกินไป ไม่นาน ก็มีผู้หญิงสูงอายุและเด็กผู้หญิงสวมชุด นักเรียน เดินมาเราจึงถามพวกเขาว่า มาแข่งเหมือนเราหรือเปล่า พวกเขา ก็ตอบ ouse ปรากฏว่า ผู้หญิงคนนั้น เป็นคุณครูของเด็กผู้หญิงคนนั้น พวกเราคุยกันลึกลับ และไปนั่งรอในห้องประชุม

ประมาณ9โมงกว่า คนก็เริ่มเข้ามานั่งในห้องประชุม เป็นบรรยากาศที่ค่อนข้างแปลกมาก ทุกคนคุยกันเป็นภาษาอังกฤษ หรือ บางคนพูดภาษาที่ผมไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อนเลยด้วยซ้ำ ทุกคนแต่งตัวแปลกๆ แต่เป็นแปลกในแบบที่ดี ผมชอบมาก พอเวลาผ่านไปซักพัก ผมเห็นพิธีกรมาประจำที่ ด้านหน้าเวที รวมทั้งพี่พอลล่าที่เพิ่งถึง ผมเห็นพี่พอลล่า ทำอะไรบางอย่างที่คอมพิวเตอร์และเดินออกมาจากนั้น ผู้ชายสูงอายุท่าทางน่าเบื่อคนหนึ่ง ก็ออกมา กล่าวเปิดพิธี ตามด้วยเปิดวิดีโอ พิธีเซนต์ มหา'ลัย ของประเทศต่างๆ ต่อมาถึงตาวิดีโอของ มทส ผมได้ดูแล้วขนลุก เพราะมันดีมาก ผมไม่ได้เข้าข้างมหา'ลัยตัวเองนะ แต่มันดีจริงๆ ต่อมาเขาก็ประกาศว่า มีการเปลี่ยนแผนเล็กน้อย โดยผู้เข้าแข่งขันจากมหา'ลัย จะได้ขึ้นไปพูดทั้ง50กว่าคนในวันนี้ และ คนที่มาจากโรงเรียนมัธยม จะเปลี่ยนเป็นฟรังก์นี้แทน ต่อมาเขาก็ให้โค้ช ของผู้เข้าแข่งขันออกไปจับสลาก อาจารย์ วรรวดี กลับมาพร้อมกับกระดาษเล็กๆ ในมือ2ใบ พอเปิดออกดู เป็นเลข 23 และ 50กว่าๆ(ผมจำไม่ได้) อาจารย์ ให้ผมกับน้องปอเลือก ว่าใครอยากได้คิวที่เท่าไร เราตกลงกันผมได้คิวที่23 เพราะน้องไม่อยากจะรีบออกไป และผมอยากขึ้นไปพูดจะแยะอยู่แล้ว ทันใดนั้นพิธีกรก็ประกาศ ถ้ามว่าใครได้กระดาษหมายเลข 60 ไป แต่ไม่มีใครตอบ จนผมได้ยิน คุณครูที่เราเจอเมื่อเช้า กำลังเรียกผม อยู่เบาๆ ผมจึงเดินไปหาและถามว่า “มีอะไรครับ” ครูคนนั้นยื่นม้วนกระดาษใบเล็กใส่มือผม ผมเปิดดูปรากฏว่ามันคือ เลข60 ผมงงอยู่พักหนึ่ง และในใจคิดว่า “ถ้ามีเลข60 อยู่ที่นี่ แสดงว่าต้องมีใครสักคนที่ยังไม่ได้คิว” ผมจึง ตะโกนออกไปว่า “I got it!” (มันอยู่กับผม) และเดินออกไปด้านหน้า ก่อนจะกลับมานั่งที่ ต่อมาผมก็เข้าไปถาม staff ว่ามีคนที่ยังไม่ได้คิว ไหม เพราะมีคุณครูคนหนึ่ง เขาหยิบไป และผมก็เอามาคืนให้เขาตอบมาว่า ไม่ต้องห่วง คนมาลงทะเบียนไม่ครบอยู่แล้ว มีไม่ถึง 60 หรือ ผมก็เลยสบายใจ

จากนั้นเราก็ได้ยินเสียงประกาศว่า ให้ผู้เข้าแข่งขันทุกคนไป นั่งรอในห้องอีกห้องหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลนัก เราทุกคน นั่งกันตามเลขที่ตัวเองจับได้ โดยด้านซ้ายผม เป็นผู้ชายฝรั่งคนหนึ่งสูงพ่องๆกันกับผม และด้านขวา เป็นผู้ชายผอมๆ หน้าตาเหมือนคนไทยแต่แต่งตัวไม่เหมือนคนไทย ผมจึงชวนพวกเขาคุย ผู้ชายฝรั่งด้านซ้ายเขาจับได้เลข 22 ผมจำชื่อเขาไม่ได้ แต่จำได้ว่าเขาเรียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และจิตวิทยา อะไรประมาณนี้ ผมบอกเขาไปว่ารองเท่าเขาเท่าที่ดี เขาขอบคุณและบอกว่าชอบ ไทด์ของผม ส่วนผู้ชายด้านขวา เขาได้เลข24 เขาชื่อ Kyle ตอนแรกผมถามเขาว่า “Do you speak Thai?” (คุณพูดภาษาไทยหรือเปล่า) ปรากฏว่าไม่ ถ้าผมจำไม่ผิด เขามาจาก Philipin เขาเรียนอะไรซักอย่างเกี่ยวกับศึกษาศาสตร์ เรานั่งคุยกันอยู่พักหนึ่ง ผมถาม staff ว่าถึงคิวไหนแล้ว เขาตอบมาว่า “8” ผมจึงรู้สึกว่ามันนาน กว่าที่จะถึงผม ผมจึงตัดสินใจจะไปดู น้องปอ ที่อยู่ห้องข้างๆว่าเป็นไงบ้าง ผมเลย ชวน Kyle ไปด้วย พอเราไปถึง ผมเห็น น้องนั่งคุยกัน กับผู้หญิงคนหนึ่ง เธอเป็นคนไทย ส่วนชื่อผมลืมไปแล้ว น้องปอ บอกว่าดีใจมากที่ได้เจอคนไทย เพราะ เธอพูดภาษาอังกฤษ ไม่ค่อยเก่ง จากนั้น เพื่อน

ใหม่ของ ปอ ก็คุยกับ Kyle เรื่อง Philipin หรืออะไรซักอย่างที่เกี่ยวกับอาหาร ผมก็ปล่อยให้ พวกเขาคุยกันไปและผมก็เดินกลับมาที่ห้องเดิมและพบว่า ยังถึงคิวที่ 15-16 อยู่เลย ผมถามคนแถวนั้นว่าไปพูดหรือยัง มี 2 คนที่ไปพูดมาแล้ว ผมจึงถามพวกเขาว่า เป็นไงบ้าง พวกเขา ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าตื่นเต้น ผมก็ยิ้มๆ และถามว่า ตอนพูดเราสามารถดูได้มั้ยว่า เวลาผ่านไปเท่าไรแล้ว ปรากฏว่า ไม่มี พอถึงนาที่ที่ 5 จะมีเสียงเหมือนระฆัง ดังขึ้น ผมคิดในใจว่า “ชิบหายแล้ว! ผมจะรู้ได้ไงว่าตัวเองพูดไปใช้เวลาเท่าไรกันแน่” และผมก็บอกตัวเองว่า “ช่างหัวมัน จะกินาที่ก็พูดไปเหอะ” ทันใดนั้น ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่หลังห้องก็มีอาการแปลกๆ ผมถามว่าเธอเป็นอะไร ผู้หญิงอีกคนที่นั่งข้างๆ บอกว่าเธอน่าจะแพ้อาหารบางอย่าง และเธอต้องการ ลูกอมมัน โขคดีที่มีคนพกมาด้วย เขาเอามันให้เธอ กำหนึ่ง อาการเธอเริ่มดีขึ้น ผมจึงบอกเธอไปว่า พ่อตีอาจารย์ของผมเป็น พยาบาล บางทีท่านอาจจะช่วยได้นะ แต่เธอบอกว่าไม่เป็นไร ขอขอบคุณ ผมเป็นห่วงเธอมาก อาการเธอดูค่อนข้างแย่ ต่อมาเรานั่งคุยกันสักพัก เธอ เริ่มอาการดีขึ้น

จากนั้นเวลาผ่านไป staff ก็เดินมาเรียก เลข 23 ผมเดินไปหน้าห้องประชุม เห็นฝรั่งคิวก่อนผม ยืนทำหน้าที่เตรียมตอยู่หน้าห้อง และก็ Kyle ยืนอยู่ข้างๆ ผม ทักทายพวกเขา และเมื่อ เบอร์ 22 เข้าไป ผมกับ Kyle ยืนฟังอยู่ที่ประตู ได้ยินเสียงพูดก้องออกมาดังมาก แต่ฟังไม่รู้เรื่องเลยจากตรงนี้ และแล้ว เสียงก็เงียบไป ผมเห็นประตูค่อยๆ เปิดออกซ้าๆ เห็นพิธีกรยืนอยู่ด้านหน้าเวที ผมรู้แล้วว่าถึงเวลา ผมเดินขึ้นไปบนเวทีหยิบไมค์ขึ้นมา ทักทายสวัสดิ์ ผมเหลือบไปมองที่ด้านหลังสุดของห้อง เห็นอาจารย์ พีแอม และ พีพอลล่า นั่งยิ้มอยู่ และผมก็เริ่มพูดสิ่งที่เตรียมมา พอเวลาผ่านไป ประมาณ 5 นาที ผมก็พูดจบ และเดินออกมาจากห้อง และกลับเข้าไปใหม่แต่คราวนี้ใช้ประตูหลัง เพราะคนที่พูดแล้วเท่านั้นที่มีสิทธิ จะมานั่งฟังในห้องได้ ผมนั่งลงข้างๆ อาจารย์ ท่านชมว่าผมทำได้ดีมาก และ ผมขอบคุณท่าน

ผมนั่งฟังอยู่ประมาณ 4-5 คน ผมเริ่มเบื่อก็จึงออกมา และเดินไปในห้องที่ ปอ อยู่เพื่อหาอะไรทำ ผมนั่งคุยกับ ปอ อยู่พักหนึ่งและเห็นผู้หญิงคนหนึ่ง ท่าทาง เครียดมาก นั่งอยู่ที่มุมห้อง เธอมองมาทางผม ผมจึงถามเธอไป “Are you nervous?” (คุณกังวลหรือ) เธอตอบว่า “Yes. A little” (กังวลนิดหน่อย) แต่จากที่ผมรู้สึกมันไม่นิดหน่อยแล้วแหละ ผมจึงชวนเธอคุยแปะปึง เธอชื่อ Ivy และถามผมว่า ผมกังวลมั้ยตอนไปพูด ผมบอกเธอไปตรงๆว่า ไม่เลยสักนิดเดียว จากนั้นผมถามเธอว่า “Do you want to know a secret?” (อยากรู้ความลับมั้ย) เธอตอบว่า อยากรู้ ผมจึงบอกให้เธอ เอาใจมาจดจ่อที่ปัจจุบันขณะ ไม่คิดถึงอดีต และอนาคต รับรู้ลมหายใจเข้าออก ทุกๆ ครั้ง รับรู้ถึงอุณหภูมิของอากาศเย็นหรือร้อน รับรู้กายตั้งแต่หัวมาที่ไหล มาที่แขน ที่มือ ที่ตัว ที่ก้น ที่ขา อย่างซ้าๆ เวลาผ่านไป ประมาณ 3 นาที เธอดูผ่อนคลายสุดๆ เอนตัวไปด้านหลัง แขนแกว่งลงจากเก้าอี้ ขาเหยียดออก ต่อมาเราคุยกันหลายเรื่องมา เรื่องศาสนาเรื่องบ้านเมือง เรื่องอาหาร Ivy บอกว่าเร็วนี้ประเทศที่เธออยู่ ที่นั่นเกิดภัยพิบัติรุนแรงมาก หลายคนบาดเจ็บล้มตาย และในขณะที่เดียวกันหลายประเทศทั่วโลก รวมทั้งไทย ได้ส่งความช่วยเหลือ

เหลือมากมายไปยังพวกเขา เธอทราบซึ่งมาก จนกลายเป็นสิ่งนี้เธอนำมาพูดบนเวทีในวันนี้นั่นเอง ผมประทับใจมาก ต่อมาไม่นานนักผมก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ

พอกลับมาผมเห็น Ivy นั่งคุยอยู่กับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ผมเข้าไปนั่งใกล้ๆ และทักทายเธอ เธอบอกว่าเธอรู้สึกเครียดมากกับการพูด และ Ivy บอกกับเธอว่าผมช่วยเธอได้ ผมยิ้มเพราะรู้สึกยินดีมากที่จะช่วย ผมถามเธอไปว่า “From a scale 1 to 10, how nervous are you?” (ให้คะแนน 1 ถึง 10 ความกังวลอยู่ที่ระดับไหน) เธอตอบว่า “8” ผมยิ้มและบอกเธอให้อยู่กับปัจจุบันขณะ เหมือนกับที่บอกกับ Ivy ก่อนหน้านี้ ต่อมาเราเริ่มคุยกันหลายต่อหลายเรื่อง เธอคนนี้มีชื่อว่า Laxi เธอเป็นคนจีน เธอเล่าให้ผมฟังว่า ที่ประเทศจีน มีมลพิษเยอะมาก คนที่ออกมาจากบ้านต้องมีหน้ากากปิดปากปิดจมูก ทุกคน โดยเฉพาะในหน้าหนาว จึงกลายมาเป็นสิ่งที่เธอจะออกไปพูดในวันนี้ เธอบอกว่าเข้มนกัลดรูปสัญลักษณ์ หิน-หยาน ที่อยู่บนเสื้อผม ดูสะดุดตามาก เธอบอกว่ามันหมายความว่า ในทุกๆ เรื่องดี มักจะมีสิ่งไม่ดีอยู่ในนั้น และ ในเรื่องร้ายๆ ก็จะมีสิ่งดีในนั้นเสมอ และเราคุยกันอยู่อีกพักหนึ่งเธอผ่อนคลายมาก อย่างเห็นได้ชัด เธอหัวเราะและบิตซ์ก็เลยไปมา ผมจึงถามเธอเหมือนเดิม “From 1 to 10, how nervous are you, right now?” (ตอนนี้ให้คะแนนกับความกังวลเท่าไร) เธอยิ้มและบอกว่า “2” ผมรู้สึกดีมาก และถาม Ivy “What about you?” (และคุณล่ะ) เธอยิ้มและบอกว่า “What is nervous?” (กังวลคืออะไรเธอ) ด้วยเสียงที่ผ่อนคลาย พวกเราหัวเราะ เธอบอกว่าเธอผ่อนคลายมากจนอยากจะหลับคาเก้าอี้ไปเลย เธอถามผมว่าผมเรียนเกี่ยวกับอะไร ผมบอกว่า วิศวกรรมเครื่องกล เธอทำหน้าที่ประหลาดใจมาก เธอบอกว่าคิดว่าผมเรียนเกี่ยวกับการบำบัดจิตสะอีก ผมยิ้มและไม่ได้พูดอะไร ต่อมาเธอขอตัวไปล้างหน้าล้างตา จากนั้นผมกับ Laxi ก็คุยกันต่อ เรื่องเพลงที่ชอบ เธอบอกว่าชอบ Justin Bieber กับ Taylor Swift มากๆ ผมบอกว่าผมไม่ชอบ Justin Bieber แต่ชอบ Taylor Swift มากเลยนะ ผมรู้จักทุกเพลงเลย เธอถามผมว่าชอบเพลงไหน ของ Taylor Swift เธออยากร้องให้ผมฟัง ผมยิ้มแบบงงๆ และบอกว่า ชอบเพลง “Long Live” เธอบอกว่าเธอก็ชอบ แต่เธอร้องเพลงนี้ไม่ได้ และเธอบอกว่าเธอชอบเพลง “Never Grow up” อีกสักพัก Ivy ก็เดินกลับมาด้วยท่าทางที่ไม่ค่อยผ่อนคลายแล้ว เธอบอกว่าพอเดินไปแถวห้องน้ำมีแต่คน ซ้อมพูดกัน จึงทำให้เธอกังวลอีกครั้ง ผมจึงขอให้เธอซ้อมพูดให้ผม กับ Laxi ฟัง เธอหยิบกระดาษขึ้นมาและ เริ่มพูด เวลาผ่านไปประมาณ 5 นาทีเธอก็พูดจบ ผมรู้สึกว่าเธอพูดได้สุดยอดมากดีกว่าผมหลายเท่า ผมชื่นชมในการพูดของเธอมากเธอคงซ้อมมาดีจริงๆ ต่อมาผมบอกว่า อยากฟัง Laxi พูดบ้าง เธอยิ้มๆ และขีตอกขึ้น และพูดออกมาด้วยความมั่นใจ ปรากฏว่า เธอก็สุดยอดเหมือนกัน พูดเหมือนมืออาชีพอย่างไงอย่างงั้นเลย ผมรู้ในทันทีที่ผมเทียบคนพวกนี้ไม่ได้เลย พวกเขาเตรียมตัวมาดีกว่าผมเยอะ ผมบอกพวกเขาไปว่าพวกเขาสุดยอดมากแค่ไหน และให้กำลังใจพวกเขา ต่อมาไม่นานก็ถึงคิวพวกเธอ ออกไปพูด ผมจึงไปอยู่ในห้องเพื่อรอพวกเขาขึ้นมาพูดบนเวที และทุกอย่างก็ออกมาดีมาก อย่างที่ผมคิดเอาไว้เลย

พอผู้เข้าแข่งขันคนสุดท้ายพูดจบ ผู้ตัดสินก็ออกมาประกาศว่าพรุ่งนี้จะเป็นการประกาศผู้เข้าชิง10คนสุดท้าย ที่ต้องออกมาพูดแข่งกันอีกรอบหนึ่ง รวมไปถึงการแข่งขันในรายการของเด็กมัธยมอีกด้วย และในระหว่างนั้น อาจารย์ วรรณดี และพี่พอลล่าก็บอกกับผมว่า ผม กับ ปอ อาจจะไม่ได้ไปร่วมกิจกรรมค่ายที่พัทยา เหมือนในตารางกิจกรรมบอกไว้ แล้วแหละ ผมรู้สึกงง ปรากฏว่า เกิดการเข้าใจผิดบางอย่างเกี่ยวกับค่าใช้จ่าย เราจึงต้องกลับเร็วกว่ากำหนด พี่พอลล่าก็มาพูดปลอบใจผมกลัวผมจะผิดหวัง แต่ผมไม่รู้สึกแย่สักนิดเดียว ผมคิดว่าแค่นี้ก็มีความสุขแล้ว ที่ได้มีโอกาสมาทำอะไรแบบนี้ ในขณะที่เดียวกัน น้องปอ กลับดีใจอย่างออกนอกหน้า เธอบอกว่า เธอไม่อยากไปตั้งแต่แรกแล้วเพราะเธอกลับ จะต้องใช้ภาษาอังกฤษและจะคุยกับใครไม่ได้ จากนั้น เราก็หยิบข้าวกล่องที่แจกด้านหน้าห้องก่อนจะกลับที่พัก

วันแข่งวันที่สอง: 23 พฤศจิกายน 2560

วันนี้เรานัดกัน ตอน 9 โมงเข้าที่หน้าโรงแรม และนั่งแท็กซี่ ไปที่ ม.สยาม เหมือนเดิม พอไปถึงเราก็ลงเพื่อจะกินข้าวเช้าด้วยกัน ก่อนที่จะเดินไปที่ห้องแข่งขัน เหมือนเช่นเคย นั่งรอไม่นาน พิธีกรก็ขึ้นมาประกาศผู้ชนะ10คน ซึ่งแน่นอน ผม ไม่ใช่ หนึ่งในนั้น แต่มีผู้หญิงคนที่แพ้อาหารทะเลเมื่อวานอยู่ด้วยผมรู้สึกยินดีกับเธอจริงๆ วันนี้ผมคิดว่าจะไปเดินเที่ยวเพราะไม่มีอะไรทำ จากนั้นเขาก็ประกาศให้พวกเราลงไปตามล่างเพื่อที่จะไปถ่ายรูป ระหว่างเดิน Laxi ก็เดินมาหาผมและเราก็คุยกันนิดหน่อย พอผมเข้าไปในลิฟ ก็ได้ยินเสียงจากด้านหลัง เรียกชื่อผม ผมหันหลังไปเห็น Kyle นั้นเอง ผมทักทายเขา และถามไปว่า “Did you make it to the top 10 ?”(นายเข้ารอบหรือเปล่า) เขาตอบว่าไม่ ผมจึงบอกเขาว่า “Congratulation for that”(ยินดีด้วย) Kyle ทำหน้างงๆ และยิ้ม ต่อมาหนึ่งในกรรมการตัดสินที่ยืนข้างๆผม ในลิฟ ก็พูดขึ้นมา ประมาณว่า ชีวิตเรามีแพ้มีชนะ แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือประสบการณ์ ผมก็เห็นด้วยกับเขาซะ

หลังจากถ่ายรูปกันเสร็จ เราก็กลับขึ้นมาในห้องเดิมเพื่อรอ เด็กมัธยมขึ้นมาพูด พิธีกรก็ประกาศว่าจะพาพวกเราไปที่ตลาดน้ำ ทุกคนดีใจกันมากแต่ต่อมาเขาบอกว่า ชาวต่างชาติเท่านั้นที่ได้ไป ผมก็รู้สึกงงๆแปลกๆ แต่ไม่ได้สนใจอะไร หลังจากนั้นเริ่มการแข่งขันของเด็กมัธยม คนแรกเป็นเด็กไทยที่ อาจารย์ของเขา และอาจารย์ วรรณดี รู้จักกัน เขาชื่อน้องเฟรน ส่วนอาจารย์ของ เฟรน ผมจำชื่อไม่ได้ ผมนั่งฟัง อยู่5-6คน ผมก็เบื่อ และออกมาด้านนอกเพื่อมาอ่านหนังสือ ที่ผมเอาไปไหนมาไหนด้วย จากนั้นอีกพักใหญ่ๆ Kyle ก็เดินมาหาผม และถามผมว่าได้อ่านข้อความที่ส่งให้มั้ย ผมงง และตอบไปว่าไม่ Kyleบอกว่าเขามีสมุดอยู่เล่มหนึ่ง เขามีไว้บันทึกความทรงจำและ อยากให้ผมเขียนอะไรบางอย่างลงไป ในสมุดเล่มนั้น ผมก็นั่งคิดอยู่นานเลยว่าจะเขียนอะไรให้เขาดี ระหว่างนั้นเราก็คุยกันหลายต่อ

หลายเรื่อง Kyle บอกว่าผมพูดเหมือนนักจิตวิทยา อย่างไม่อย่างนั้นเลย ไม่น่าเชื่อว่า จะเรียนวิศวะ ผมก็หัวเราะ ต่อมาผมก็คิดว่า จะเขียนอะไรให้เขาดี ผมเขียนว่า “Kyle, when you are reading this you might be older or something. I just want to remind you, things that is bothering you mind right now is soon shall pass, and so is happiness ” (ไคล์, ตอนที่นายกำลังอ่านข้อความนี้ อยู่นายคงโตขึ้นแล้วแหละ แค่อายุจะเตือนว่าความทุกข์ที่นายเผชิญอยู่ นั้นเดี๋ยว มันก็ผ่านไป ความสุขก็เหมือนกัน) และเขาบอกผมว่าพรุ่งนี้เขามีอะไรจะให้ผมเขา บอกว่าเป็นไม้แกะสลักบางอย่างจากที่บ้านเขา แต่ผมบอกเขาไปว่าขอโทษจริงๆ ผมคงไม่ได้ไปพัวพันกับเขาพรุ่งนี้หรอก เขาทำหน้าที่ครู และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมเห็น Kyle จากนั้นพี่พอลล่าก็มาขอให้ผมช่วยขนของขึ้นรถให้หน่อยเพราะพี่จะ กลับแล้ว ผมช่วยยกของไปที่ลิฟและลงไปเพื่อจะเอาใส่รถให้พี่พอลล่า จากนั้นผม ก็กลับขึ้นไปชั้น 19 อีกรอบ แต่คราวนี้รู้สึกเวียนหัวมาก น่าจะเป็นเพราะความดัน อากาศเปลี่ยนแปลงกระทันหันอีกแล้ว ทันใดนั้น โทรศัพท์ ผมดังขึ้น ปรากฏว่า ปอ โทรมาบอกว่า อาจารย์ของน้องเฟรน จะพา อาจารย์ วรรณดี ปอ และ ผมไปที่ สนามหลวง เพื่อไปชมพระเมรุมาศ กัน ผมจึงยินยอมพวกเขา อยู่ที่หน้าลิฟ ไม่นาน พวกเขาก็มาถึงกัน และเราก็ลงไปชั้นล่างสุดอีกครั้ง คราวนี้ผมปวดหัวมากขึ้นอีก ผมจึงบอกอาจารย์ และท่านบอกว่าอาจจะ เป็น อาการของ “Altitude syndrome” ไม่นานผมก็หายปวดหัว พวกเราทั้งหมดขึ้นรถตู้ ของโรงเรียนน้องเฟรน และไปลง ที่สถานีรถไฟฟ้างานหนึ่งเพื่อที่มันจะพาเราไปขึ้นรถเมย์ฟรี ที่พาเราไปส่งที่สนาม หลวง ระหว่างทางผมรู้สึกเวียนหัวมาก จากควันรถในกรุงเทพ ผมไม่เคยเจออะไร แบบนี้มาก่อน ผมรู้สึกสงสารคนที่นี้มาก ถ้าผมอยู่แบบนี้ทุกวันผมคงต้องมีปัญหา สุขภาพหนักมากแน่ เวลาผ่านไปเราก็มาถึงที่สนามหลวง ผมสังเกตเห็นว่ามีแต่คน จีนต่อแถวเดินกันเยอะมากทำให้ผมนึกถึง Laxi

พอพวกเราไปถึงที่จุดคัดกรองแรกเจ้าหน้าที่ก็ขอดูของในกระเป๋าผมผมจึง เปิดให้ดู ด้านในมีหนังสือ 2-3 เล่มและ คอมพิวเตอร์โน้ตบุค 1 เครื่อง และเขาก็ ให้ผมไป ต่อมาผมชนมบัวลอยแจก อยู่ข้างทาง ปกติผมไม่กินบัวลอยแต่ตอนนี้ผม หิวมาก และกินจนหมด บรรยากาศด้าน ในท้องสนามหลวงผู้คนเยอะมาก มาเพื่อ ถ่ายรูปกัน และก็ได้เห็นอะไรหลายอย่างมาก เราเดินกันนาน จน อาจารย์ กับ น้อง ปอ เจ็บเท้ากันมาก เพราะโดนรองเท้ากัด ผมสงสารพวกเขามาก ไม่นานเราก็ ตัดสินใจจะนั่งแท็กซี่ไปที่ สยามพารากอน ระหว่างทางรถติดมาก และอาจารย์ ของน้องเฟรน ที่พาเรามา ท่านก็เล่าประสบการณ์ที่ท่านได้เจอมา และ พูดเกี่ยวกับ ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับ การจัดงานแข่งขัน ในครั้งนี้ว่าไม่เป็นธรรมต่อคน ไทยและท่าทางดูไม่พอใจมาก บางส่วนผมก็เห็นด้วย แต่ผมคิดว่าสิ่งที่ผ่านไป แล้ว มันไม่มีประโยชน์ที่เราจะนำมาทำให้เราทุกข์ในปัจจุบัน ผมจึงนั่งฟังอย่างพยายาม ไม่ตัดสินว่าอะไรดีไม่ดี เมื่อมาถึงที่ สยามพารากอน ท้องฟ้ามืดสนิทแล้ว เราจึง แยกย้ายกันกลับที่พัก จากนั้น อาจารย์ วรรณดี ปอ และผม ก็ไปทานข้าวเย็นที่ ห้างสรรพสินค้าใกล้ๆที่พัก ปอบอกว่า โทรศัพท์ที่เธอพัง อยากเอาไปซ่อม ผมจึงพา

เธอไป และ อาจารย์ก็กลับที่פקก่อน ปอดูเครียดมากกลัวแม่จะว่า กลัวแม่จะดู ผม รู้สึกได้ว่าเธอทุกข์มาก แต่ที่ผมทำได้คือนั่งรอโทรศัพท์ที่เป็นเพื่อน ต่อมาก่อนห้อง จะปิดไม่นาน โทรศัพท์ก็พร้อมเสร็จ และเราก็กลับที่פקกัน

เดินทางกลับ: 24 พฤศจิกายน 2560

ผมตื่นตั้งแต่7โมง เพื่อจะมาลงทะเบียนเรียน ในภาคเรียนใหม่ที่即将来临อีกไม่กี่วัน พอลงทะเบียนเสร็จสักพัก โทรศัพท์ก็ดังขึ้น ปอ โทรมาหาผม เพื่อชวนให้ลงไปกินข้าวเช้า ผมจึงแต่งตัวและลงไป จากนั้นผมกลับมาเพื่อจะเก็บของเตรียมตัวจะขึ้นรถเก๋ง ของ มทส ที่จะมารับเรากลับ แต่ อาจารย์ วรรณดี จะไม่ได้ไปกับเรา ด้วยเพราะท่านมีธุระต่อ ตอนสายๆ รถมาถึง เราบอกลากันและมุ่งหน้ากลับ มทส ผมรู้สึกซาบซึ้งมากที่ มหาลัย ดูแลเราดีขนาดนี้ รู้สึก โชคดีอย่างบอกไม่ถูก ระหว่างทาง พี่คนขับพาเราผ่านสถานที่ต่างๆ ในกรุงเทพฯ เขาดูมีความรู้มากเรื่องเส้นทาง พี่เขาถามผมว่า ถ้าเรียนจบผมจะมาทำงานที่กรุงเทพฯมั๊ย ผมตอบไปอย่างมั่นใจว่า “ไม่ ครับ” และพี่เขาก็พาเราแวะซื้อไอติม ที่ข้างทาง พอตอนเที่ยง เราก็แวะกินข้าวกัน จากนั้นตอน บ่ายของวันนั้นเราก็ถึง โคราช พี่คนขับพาไปส่งที่บขส เพื่อที่ปอ จะได้กลับบ้านเธอ ที่บุรีรัมย์ จากนั้นผมก็กลับมาถึง ที่ อาคารC2 ของ มทส

- กฤตกร วงศ์ศรี